

ROZHOVOR

Z KLÁNOVIC AŽ DO AUKČNÍ SÍNĚ CHRISTIE'S A SOTHEBY'S

Vernisáž výstavy „Asijské krajiny – Haiku“ Patrika Hábla v klánovickém KC Beseda je unikátním počinem. A především představením obyvatele Klánovic, který je známý více ve světě, než na okraji Prahy. Asijské krajiny jsou v podání Patrika Hábla především krajinami lidské duše. Většina obrazů vznikala inspirací z cest po Číně a Japonsku. Dlouhodobě jej zajímá i práce s obrazem v prostoru či spolupráce se současnou architekturou.

Má za sebou přes osmdesát samostatných výstav doma i v zahraničí. Jeho tvorba byla oceněna Waldesovou cenou, cenou Europol a Grafikou roku. Byl nominován v Top 10 jako Osobnost roku za nejvýznamnější umělecký počin roku 2013.

sourozenci a pak především spolužáci a pedagogové na škole.

Čím více si toho student na škole vyzkouší, tím lépe, nicméně nejdůležitější je pak realita po škole. Pracuji 7dnů v týdnu a snažím se stále hledat nová témata.

Dlouho mne zajímalo, zda obraz může vy-

chtít lézt po lešení. Nicméně už se mi takové falešné padělky v menších rozměrech objevily na zahraničních webech, dokonce falza s mou signaturou.

Například na Magistrále na I. P. Pavlova jsem maloval plochu 500 m². Malba na asfaltovou silnici vznikla během jednoho letního dne, kdy jsem se musel nejenom soustředit na tuto velkou plochu, ale zároveň reagovat na otázky kolemjdoucích, kteří se neustále ptali, co to vytvářím.

Stejně to bylo na Olšanském náměstí, kdy jsem musel zvládnout namalovat velkoformátovou malbu ve výšce 45 metrů s nejvyšší plošiny, která existuje. Maloval jsem na činžovní dům z osmdesátých let, který je na rohu Kubelíkovy a Táborské.

Tentokrát reagovali nejenom kolemjdoucí, ale i lidé z oken svých bytů a každý na mne něco pokřikoval. Je to fyzicky, ale i psychicky šíleně náročné udělat za jediný den pomocí vysoké plošiny takto obrovskou plochu a neudělat jedinou chybu. Přesto jsem věděl, že nesmím zapomenout na jedinou věc, protože když budu na plošině a zapomenu správný štětec nebo váleček, bude to překerní situace.

Když jsem začal dělat černý podklad, rozpršelo se. To už jsem věděl, že má představa toho, že budu v poledne s černou hotov a začnu spouštět bílý vodopád, byla mylná. Podklad jsem nanášel do čtyř odpoledne, kdy už se na místo sjížděly televizní štáby, aby zahájily živé vysílání. Musel jsem sjet dolů z plošiny a dělat rozhovory. Pak zase vyjet nahoru a pracovat. Od čtyř odpoledne do jedenácti v noci jsem spouštěl barvu vodopádu. A podařilo se.

Velmi často se inspirujete Asií? Má to nějaký osobní vývoj?

Asie mne absolutně učarovala. V roce 2012 jsem začal vytvářet cyklus kuželovité krajiny, kterou jsem si vysnil a do té doby jsem netušil, že podobný typ krajiny existuje. Tento cyklus byl představen na samostatné výstavě v centru současného umění Dox v roce 2013 s názvem Transformace krajiny. Následně jsem se na výstavě setkal s jedním čínským profesorem, který jezdil po Evropě a hledal díla významného čínského umělce. Tento profesor mne upozornil na to, že existuje zcela totožný typ krajiny v čínské oblasti zvané Hangzou, který ve 13. století navštívil Marco Polo a popisuje jej jako jedno z nejkrásnějších míst na světě. Existuje staré čínské přísloví, které tvrdí: „V nebi je ráj a na zemi je Hangzhou“. Masivní skalní útesy vystupují z mlhy a jsou porostlé pokroucenými borovicemi, které

Foto: Ondřej Kosík

Jak Vás osud zavál do Klánovic a jak se Vám zde žije?

Když jsem končil studia v roce 2000, tak jsem hledal po celé Praze lokalitu, kde bych chtěl žít, která by byla mému srdci nejbližší, a jakmile jsem projížděl Klánovicemi a zabloudil někde u lesa u koupaliště, věděl jsem, že je to láska na první pohled.

Následně jsem začal intenzivně sledovat v té době ještě tištěnou annonci a náhodou jsem narazil během velikonočních svátků na rozestavěný dům, který jsme díky mému tatínkovi svépomocí společně dostavěli. V Klánovicích se žije skvěle a stejné superlativy platí i pro vše ostatní, od základní školy, přes infrastrukturu až k úžasné dostupnosti do centra Prahy díky vlakovému spojení.

Jak se vyvíjel Váš umělecký názor? Taková velká plátna nejsou úplně standardní. Jaké techniky ve svých dílech používáte?

Každý člověk se vyvíjí v čase už od kořenek. Největší podíl na tom mají rodiče,

volat emoce. Divák je už otupělý z výstav typu, zde je obraz napravo nebo nalevo. Chtěl jsem, aby obraz diváka přesahoval, aby mu vstoupil do hlavy, je to odkaz na fenomenologii.

Proto jsem se pustil do rozměrných monumentálních projektů, které samozřejmě nemůžou být vystavené někde v kavárně, ale ve velkých galerijních, sakrálních nebo veřejných prostorách.

Baví mě experimentovat s technikou. Slučuji olejové a akrylové barvy. Nebo nechávám v zimě obrazy zamrzat, v létě je zase nechávám vykapávat, vymývát z nich strukturu barev. Maluji také obrazy haiku, kde pracuji s dechem.

Taková díla není jednoduché nejen vytvořit, ale i instalovat. Jak je obě časově náročné?

Je to velmi náročné. Novinář Petr Volf kdysi před časem v jedné své recenzi poznamenal, že nebudu mít příliš mnoho napodobitelů, protože se nikomu nebude

dosahují stáří až 1500 let.

Navštívil jsem také několikrát Japonsko a setkal

se s obdobnou typologií krajiny, ze které jsem

také ve svých malbách následně vycházel.

Foto: archiv autora

Patrik Hábl (*1975) patří k nejvýraznějším osobnostem současné české umělecké scény. Vytvořil řadu monumentálních prostorových vstupů současného umění do významných historických staveb, například intervenci „postních obrazů“ v akademickém kostele Nejsvětějšího Salvátora v Praze, intervence ve stálých expozicích Národní galerie v Praze a Alšovy jihočeské galerie v Hluboké nad Vltavou (2016) či instalaci v klášterním kostele ve Speinshartu (2016). Počátkem roku 2017 vytvořil 10metrové postní plátno pro nejstarší kostel v Grazu Leechkirche a v témže roce pro Malou pevnost terezínského gheta obepnul obvod cely číslo 41 malbou, kterou tvoří 600 postav. Opakovaně zaujal veřejnost také monumentální malbou Vodopádu na činžovním domě na pražském Žižkově

(2020) nebo velkoformátovým murálem v rámci Landscape festivalu v Krnově (2021). Spolupracoval s architektem Stanislavem Fialou při realizaci Paláce Drn a Paláce Špork. Velké ohlasy vzbudila jeho samostatná výstava Transformace krajiny (2014) v Centru současného umění DOX, kde svými monumentálními díly proměnil výstavní prostor v pomyslnou Kapli. V roce 2015 byl vybrán odbornou komisí na Bienále do Pekingu a své práce představil v japonském Kyotu a o rok později v tradičním domě Takeda House v japonské Takaoce. V témže roce v Alšově jihočeské galerii vytvořil pro velkou jízdárnu monumentální obraz (100 m²), který byl součástí jeho velké samostatné výstavy s názvem V architektuře malby. Stal se prvním žijícím Čechem, jehož obrazy opakovaně zařadily aukční síně Christie's

Patriku, jak se to stane, že umělec vašeho formátu bude vystavovat v našem KC BESEDA? Pro malou Besedu to je velká věc.

Vše je o konkrétních lidech. Jakmile mne oslovil Petr Vizina, se kterým jsem v minulosti spolupracoval, ať to bylo v České televizi, nebo v Českém rozhlasu, věděl jsem, že to jsou pozvání, která se neodmítají. Navíc v Klánovicích, což je moje srdcovka. Stejně tak setkání s Janou Pexovou a jejím mužem Kristiánem Flekem bylo jen utvrzením, že jsou stejná krevní skupina, a najednou mi docvaklo, že přece všechny ty skvělé akce v Besedě, kterých jsem se účastnil za poslední rok, jsou pod jejich taktovkou a celoroční program a provoz Klánovické Besedy je v těch nejlepších rukách.

V klánovické besedě se naráz pohybuje ve zcela jiných rozměrech. Limitovalo Vás to nějak?

Vzhledem k tomu, že Klánovická beseda funguje jako komunitní centrum, kde se lidé potkávají, nikoliv jako galerie, rozhodl jsem se zde vystavit malby na papíře, které budou tvořit jakási komorní panoramata.

Kde můžeme aktuálně vidět vaši práci (kromě Besedy)?

Momentálně mám jednu výstavu v Praze s názvem „Rozpuštěné obrazy“, kde jsou dva cykly, jeden zaměřený na krajinu, ať už tu kterou všichni dobře známe s tématem moře, je to i jakási imaginativní krajina, vesmírná krajina, dokonce i krajina apokalyptická, nebo krajina naší budoucnosti. Druhým okruhem jsou ženské tváře, které dlouhodobě zpracovávám. Rád bych tento celek vystavil pohromadě jako jeden monumentální obraz složený s mnoha tvářmi.

(jan)

a Sotheby's do světového výběru nejlepších výtvarných děl 20. a 21. století. Patrik Hábl pedagogicky působí na VŠUP v Praze. Ve výstavě Haiku představí mimo jiné malby na papíře, které vytváří od roku 2012.

www.patrikhabl.com

